

VERTEC.

Izhaja
1. dné v
mesecu
in stoji
za vse
leto po
pošti
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
Brez
pošte:
za vse
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.

Naroč-
nina naj
se na-
prej pla-
čuje in
pošilja
ured-
ništvu v
špi-
talskih
ulicah
hiš. št.
273
v Ljub-
ljani.
(Lai-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. II.

V Ljubljani 1. novembra 1875.

Leto V.

Neobičajen red.

P

tiči pevski razidó se

Na jesén tja v južni svét,

A od tamkaj povernó se

Zopet k nam v pomladnji evet.

To je védel Plínij slavni,

Znal je tudi Cuvier,*)

In ta náuk starodavni

Terdijo še zdaj ljudjé.

Nij izúmka še nobeden

Učenják o tem sledil;

Ali meni ptiček jeden

Sam sobój ga je učil.

On imá pravíla druga:

V letu je blažil naš kraj,

Na jesén je zlétel z juga,

Sévercem prepeva zdaj.

Lujisa Pesjakova.

Vile.

(Češka národna pripovedka; poslov. Iv. T.)

Bil je deček siromak, ki nij imel očeta ne matere. Treba mu je bilo poiskati si službe, ako je hotel živeti. Dolgo se je klatil sem ter tjá, iskajóč si gospodarja, a zamán, nihče ga nij hotel pod streho. Necega dné pride do samotne kóčice, ki je stala ob robu velicega gozda. Na pragu je sedel starček, ki nij imel očí, nego samo temne prazne jámice v glavi. Koze v hlevu so beketale, a starček jim govori: „rad bi vas, uboge kozíce, pognal na pašo, a nemam ga človeka, da bi šel z vami.“ — „Oče! jaz grem rad s kozami,“

*) Čítaj: Kivié.

oglaši se deček siromak; „vzemite me v službo.“ — „A kdo si ti? in kako ti je imé?“ Deček siromak mu vse na drobno pové, kdo in od kod da je, ter da mu je imé Ivica. — „Dobro, moj Ivica! vzamem te v službo, nego najprej da mi kozé na pašo odréneš. Ali tja na óni hribec v gozdu da mi jih ne goniš: dobile bi te Vile, in v sladko spanje te zazibavši izteknile bi ti oči, kakor so to storile meni ubogemu siromaku.“ — „Ne skerbite za-me, oče,“ odgovori Ivica, „meni Vile oči ne iztaknejo.“ To rekši izpustí koze iz hleva ter je odréne na pašo.

Pervi in drugi dan je Ivica pasel koze tam ob robu bližnjega brezíka. A tretji dan reče sam v sebi: „kaj bi se bal, Ivica? poženi koze tjá, kjer je boljši in lepši pašnik!“ Takój si odreže tri zelene šibice iz germa kopínjeka, dene je v klobuk ter góni koze naravnost v gozd tjá na óni zeleni hribec, kamor mu je bil slepi starec prepovedal. Koze se takój razkropé po pašniku, a Ivica sede v senco pod drevo. Nij se dolgo hladil v senci, da iznenádoma stopi prédenj lepa krasna gospá, vsa v belej obleki. Dolgi lasje so jej viseli po ledjih lepo razčesljani, črni kakor vran, a oči je imela kakor ternjólíce. „Bog ti pomózi, dobri pastir!“ nagovori ga bela gospá „glej kakšna jabolka rastó v našem ovočnjaku (sadnem vertu)! Evo ti jedno jabolko, okusi je, kako je sladkó.“ To rekši, podá mu lepo rumeno jabolko. Ali Ivica je dobro znal, ako bi vzel to jabolko in bi je snédel, da takój zaspí, in Vila mu oči iztakne. Zatorej reče: „lepa hvala, dobra in ljubezníva gospá! moj gospodar ima v vertu mnogo ovočnih dreves, na katerih rastó še lepša jabolka; užé sem jih do gerla sit!“ — „Nu, ako jih ne želiš, nečem ti jih núditi“, odgovori Vila in otide.

Malo potem pride druga, še lepša gospá, ki je nesla v roci lepo cvetico. Prijazno se mu nasmehne in reče: „Bog ti pomózi dobri pastir! poglédi, kako lepo cvetico sem utergala tam na zelenej livadi! in kako prijetno diši, poduhaj jo malo.“ — „Lepa hvala dobra in ljubezníva gospá! moj gospodar ima še lepše cvetíce na cvetličnem vertu; naduhal sem se jih užé do sereá! — „Nu, ker ti moja cvetíca nij po volji, pusti jo!“ odgovori bela gospá serdíto, oberne se in otide.

Za malo časa pride tretja gospá, najmlajša in od vseh najlepša. „Bog ti pomózi dobri pastir!“ — „Veruj mi, da si lep in krepák deček,“ reče Vila, „a bil bi še lepši, ako bi imel lasé lepo razčesane; daj, da te malo počesem!“ Ivica ne reče ničesar; a ko stopi Vila k njemu, da ga počesljá, vzame hitro klobuk z glave, potegne kopínjasto šibico, in šic! udari Vilo po roci. — Vila zavpije iz vsega gerla: „joj, pomagajte, pomagajte! ter začne jokati a z mesta se niti geniti ne more. Ivica se malo briga za njeni jók, stopi k njej in jej roki zveže s kopínjasto šibico. Zdajci priskočíte drugi dve Vili v pomoč, a ko ugledate vjeto sestro z zvezanima rokama, prosite Ivico, naj jo reši bodečega ternja in jo izpustí. „Rešita ju sami!“ odgovori Ivica. — „Joj, tega ne moreve; roke so nama premehke in zbódle, bi se ob ternje!“ Ali vidéc da deček nikakor neče oprostíti vjete Vile, stopite k sestri, da jej razvezete roki. V to priskočí Ivica, in šic! šic! ošine ju po rokah' sè šibico ter obema zveže roki. „Takó, zdaj ste v mojej oblásti, vi hudobne Vile, ki ste mojemu gospodarju oči izteknile.“

Zdaj hití Ivica domóv h gospodarju ter mu reče: „Oče! ídite z menoj,

našel sem je, ki vam oči vernejo.“ A kedar prideta na óni hribec v gozdu, reče deček siromak pervej Vili: „zdaj mi povédi kje so starčeve oči? ako mi tega ne poveš, veržem te tjá doli v vodo. — „Ne stori tega za božjo voljo! Ivica, ne stori tega!“ prosi ga Vila, „jaz ti starčeve oči vernem.“ In odpelje ga v veliko votlino mej skalovjem, kjer je bil velik kùp samih oči, velikih in majhnih, černih, modrih, sivih in zelenih. Vila odbere dve oči iz kupa ter ju podá pastirju. A ko ju Ivica vdene v starčevovo glavo, začnè stavec zdihovati, govoreč: „aj, jaz siromak! to nįjso moje oči; vidim same sove!“ Ivica se razjezi, popade Vilo ter jo verže v vodo.

Zdaj reče drugej Vili: „povédi mi ti, kje so starčeve oči?“ Tudi ta se začne izgovarjati, da za oči nič ne vé; ali ko jej deček zapretí, da tudi njo verže v vodo, odpelje ga v óno isto votlino ter mu odbere dve oči. A slepi stavec se jezi ter reče: „aj, to nįjso moje oči; vidim same kokoši!“ In zgodilo se je tudi drugej Vili kakor pervej, da jo deček verže v vodo.

„Povédi mi ti, kje so starčeve oči?“ reče zdaj Ivica tretjej, najmlajšej Vili. Ta ga odpelje v votlino, in izbere mu dve oči. A ko ju Ivica vdéne v starčevovo glavo, vzdihne stavec, da nįjso njegove oči, govoreč: „vidim same ščuke!“ Ivica, vidéč, da ga je tudi ta Vila prevarila, hotel jo je v vodi utopiti; ali Vila ga prosi, jokajóč: „ne stori tega, za Boga te prosim, Ivica ne stori tega! jaz ti dam prave starčeve oči!“ In odbere mu ju izpod velicega kupa. A kedar ju Ivica zasadi v starčeve jamice, vzklikne stavec veselo: „to — to so moje oči! hvala Bogu! zdaj zopet dobro vidim.“

Od tega časa sta Ivica in starček živela jednako v lepej slogi. Ivica je pasel kozé, a starček je delal domá sir, ki sta ga skupaj jedla. A Vile se nįjso nikoli več prikazale na onem zelenem hribcu v bližnjem brezíku.

Mlaka in potok.

(Podoba slabega in dobrega človeka.)

Bilo je necega dné po leti. Oče vstanejo zjutraj rano, da gredó pogledat na polje. Sè soboj vzamejo oba otroka, Miljutína in Gojka. Pot je pripelje memo velike smerdeče mlake, ki je stala ob cesti. Takój si Miljutin zatisne nos ter zavpije: „fej, kako smerdí ta gerda mlaka! Oče, hitímo, da poprej pridemo memo; ne morem tega gerdega smradú prenesti.“ — „A jaz bi rekel, da ostanimo malo tukaj, ker tudi mlaka ali luža ima marsikaj podučnega za vaju,“ rekó oče ter postanejo.

„Kaj?“ reče Miljutin, čudéč se, „ta gerda in smerdeča mlaka bi imela kaj podučnega za naju? Tega užé ne verjamem!“

„A vendar stójí, kakor sem rekel,“ rečejo oče. „Ali ne vesta, da je ljubi Bog tudi gerde, gnjusne stvarí ustvaril ter jih je postavil poleg lepíh in mičnih, a to zategadelj, da nas lepe stvarí potem še bolj mikajo? Ravno zato ima ta mlaka dokáj podučnega za nas ljudi.“

„Zatorej vas lepo prosim, oče, povédite nama, kak nauk nam daje ta gerda mlaka tukaj ob cesti?“ reče starejši sin Gojko.

„To je takó,“ rečejo oče, „mlaka ali luža nam je podoba slabega, izpri-

denega človeka. Stoječa voda se kmalu izpridi, začne gnjiti in smerdí. Tako tudi človek, ki neče delati, popači se ves na duši in na telesu ter se pogrezuje v blato nečistosti in drugih gerdih pregreškov. „Lenoba je mati vseh pregreh“ — tako se glasi užé star prigovor, ki je in ostane zmirom resničen. Gnjlja voda, kakoršno vidite tukaj v tej mlaki, nij v pijačo niti ljudem niti živini; samo žabe in močeradi prebivajo v njej. Ob krajih take vode ne raste družéga nego same koprive in osat. Vidita, tak je tudi nemáren ali izpriden človek; on nikomur ne koristi ter nema nobene vrednosti za svojega bližnjega, ker nij za drugo na tem svetu nego v nadlogo in izpodtiko dobrim ljudém. Len ali nemaren človek oslabí na duši in telesu ter ne donaša nobenega sadú. On je kakor neobdelan svet, ki tudi družega ne donaša nego ternje in osat. Hudobnega človeka noč in dan žgé in grize notranji červ, t. j. njegova lastna vest mu ne dá nikoli mirú niti pokoja. — V kalnej in smerdljivej vodi, kakor jo vidita tukaj v tej mlaki, se tudi ljubo solnce ne more tako čisto odsévati kakor to vidita v čistej vodi. Le poglejta, kako témno in medlo se odsévajo solnčni žarki iz smerdljive mlake, vidi se nam, kakor bi hotela ugásniti lepa solnčna podoba.

Ravno tako otemní tudi duša in sercé hudobnega človega ter počasi ugasuje v njem podoba božja. O kako se mi smili tak ubog nesrečen človek, zapuščen od Boga in od vseh dobrih ljudi.“

Tako je govoril oče svojima otrokoma dalje idóč v bližnjo dobravo. Otroka sta šla tiho za njim, premišljajóč očetove besede. Gojko prime očeta za roko in reče: „ljubi oče! pokazali ste nama podobo brezbožnega človeka, prosim vas, da nama zdaj pokažete podobo dobrega in bogoljubnega človeka!“

„To mi je lahko,“ odgovori oče. Táko podobo imata precej tukaj na zelenem travniku. Le poglejta tam óni potóček, ki se vije kakor srebern pas po zelenej travi. On vama je podoba dobrega, plemenitéga človeka! Voda v potoku ne stóji, nego vedno teče naprej, a to storí, da je njegova voda zmirom čista in hladna. Kako vesel je žejni popotnik, kedar pride do bistrega in hladnega potoka, da se napije njegove čiste in zdrave vode! Voda iz potoka se tudi razlije po zelenem travniku, da potlej vse lepše in veseleje raste.

Takšen je tudi dober in plemenít človek; on zmirom dela ter nij nikoli len ali nemaren. On tudi drugim ljudém dobro dela; vsacemu je prijatelj in dober pomočnik v nadlogah in potrebah. — Ob bregovih potoka raste zelena in bujna trava, pomešana s pisanimi cveticami. Tu je tiha in ponižna vijolica, tam zopet lepa modra potočnica, vsak ima rad te lepe cvetíce; otroci je nabirajo v šopke in vence.

Tako tudi v persih bogoljubnega človeka prebiva zgolj nedolžno veselje, vsak se mu rad bliža, vsak se rad ž njim drúži in razgovarja.

Kakor se v čistej vodi rumeno solnce v vsej svojej lepoti odséva, tako in še lepše se odséva podoba božja v čistej duši nepokvarjenega človega. In ta čisti odsév podobe božje se mu razliva po vsem obličji ter mu daje nepopisljivo miloto in lepoto.

Povédita mi zdaj, ljuba otroka, katera podoba se vama bolj dopada?“

„Ta poslednja podoba dobrega človeka,“ odgovorita jednoglasno Miljutin in Gojko ter pristavita še besede: „o naj bi tudi jaz bil podoben čistemu potočku!“

Papež Pij IX.

Plemenita obitelj na Laškem je imela navado vsake pomládi potovati na lepó svoje posestvo, ki nij bilo daleč od Rima. Tu je ostala po več mesecev in še le na jésen se je vernila zopet v Rim. Sinek te plemenite rodovine, po imenu Jovanko, bil je zeló živahen deček in se je najraje igral po polji. Necega dné otíde k bližnjemu ribnjaku, ki je bil zmirom polhen vode, da vidi, kako ribice švigajo ob svojih plavutih hitro kakor blisek po čístej vodi. Ribice, te ljubke in nedolžne živalce, bile so mu najljubše, zató jih je tudi najraje gledal. Veselo skače deček okoli ribnjaka ter niti ne misli nató, da bi se mu znalo kaj žalega prigoditi. Zdaj stopi bližej k vodi, in glej! — nega mu izpoderkne in deček pade v vodo. Užé se je potápljal, ko mu prihití čverst kmetski mladeneč v pomoč. Naglo skoči v vodo, prime Jovanka za ovratnik in ga srečno izvleče na suho. — Kaj mislite otroci, je-li ta dobri kmetski mladeneč znal, do kolike části se povzdigne deček, ki ga je on iz vode potegnul ter tako smerti otel? Nikakor ne! A še manj si je misliti mogel, koliko terpljenja čaka Jovančka na njegove stare dni, kajti deček Jovanko nij bil nihče drugi nego naš sv. oče papež Pij IX, katerega sliko vam denašnji „Vertec“ kaže.

Angel varuh vedno je na stráni,
Da otroke pred nesrečo brani;
Njemu radi se priporočite,
Brambe, varstva vsaki dan prosíte.

Ic. T.

Šolska pesen.

I, i, i, i, i,
Uk naj te skerbí!
Kdor je priden in učán,
Ta povsod je spoštovan.
I, i, i, i, i,
Uk naj te skerbí!

U, u, u, u, u,
Dérži se redú!
Kdor poslušá, pazi rad,
Hitro naučí se brát'.
U, u, u, u, u,
Dérži se redú!

E, e, e, e, e,
Izpod rok vse gré,
Če se truda ne bojíš,
Ko v učilnici sediš.
E, e, e, e, e,
Izpod rok vse gré.

O, o, o, o, o,
Peti znaš lepó,
Čítaš, pišeš tudi vžé;
Rísat' vadi zdaj roké!
O, o, o, o, o,
Peti znaš lepó!

I, u, e, o, a,
Ko se uk končá,
Brez hrupečih vsi glasóv,
Mirni pójdite domóv!
I, u, e, o, a,
Ko se uk končá

Iv. Miklošič.

Strahóvi.

„Lovro, pojdi in posvéti gospodu majorju in stotniku tja do vélike ceste, temá je kakor v mehu!“

„Dà, dà, bodi tako dober in posvéti nama, saj ne bode zastonj,“ rečeta jednoglasno major in stotnik.

„Prosim gospod major, fantu nij treba nič dajati, on mora storiti, kar mu veleva oče. Dobri in zdravi nogi ima, in tja do vélike ceste tudi nij daleč.“

„Oče! saj rad posvétim gospodoma, a poglejte, ta konec sveče je prekratek; prosim, dajte mi družega, nekoliko daljšega!“

„Nù, tja do vélike ceste in nazaj bode užé dosti. Zdaj le ídi!“

Lovro prižgé svečo, vtaknejo jo v svetilnico ter otide z gospodoma.

Do vélike ceste prišedši, hoče se Lovro takój verníti. Ali trebušasti major ga prosi, naj bi jima še dalje svetil. „Veš kaj Lovro,“ reče major, „svéti nama še tja do mítnice, to je komaj četert ure od tukaj in dobodeš sreberno dvajsetico.“ —

„Sreberno dvajsetico!“ misli si Lovro, ki je izveršil jedva deset let, to je lep novец; toliko še nikoli nijsem imel. Samo tja do mítnice naj še posvétim in dvajsetica je moja.“ Nič ne reče Lovro, nego naravnost naprej koraka, ter svéti gospodoma še dalje.

Za malo časa stojé vsi trije pred mítnico. — „Zdaj smo užé tukaj,“ reče Lovro ter vzdigne svetilnico, da vidi, koliko sveče mu je izgorelo. „Lepa hvala!“ reče mu major, seže v žep in mu podá dvajsetico, katero Lovro veselo vzame. „Pozdravi nama očeta!“ reče stotnik in mu stisne tudi nekaj v róko. — „Velicega veselja se Lovro niti ne zahváli; takój se oberne ter hití domóv, bojéč se, da bi mu sveča ne izgorela. Ali gorjé! še nij bil na pólu pota, da mu sveča ugasne. Temá je, da ne vidi niti dveh korakov izpred sebe. Ali novci, ki je derží čversto v roci, izpodbujajo ga, da ne izgubi poguma. Le berzo naprej!“ misli sam v sebi, „za pol ure si domá in v roci imaš več nego sreberno dvajsetico. Gotovo ste dve!“ Tako misléč, dirja po cesti kakor da bi bil nòr. Njegova sreča, da je znal pot in da je užé bil na vélikej cesti. Ali „noč ima svojo moč,“ pravi prigovor in baš tega se je bal Lovro. Še dober četert ure in Lovro bi bil domá. Ali joj si ga njemu! strašna podoba se mu prikaže. Veliko, odperto žrèlo ima, strašne zobé in goréč jezik. Trupla je majhnega in črnega. Nekako čudno gerčí in se valja tam po cesti. Še nekoliko stopinj in Lovro mora iti mêmó nje.

Merzla polt ga oblije. Čim bolj se bliža tej čudnej prikazni, tem strašnejša se mu dozdeva. Jedva je stal na nogah, derhtajóč po vseh udih od strahú. Užé misli, da mu je zadnja ura odbila, ker vsak trenotek ga lahko pohrusta óna pošast, ki se valja tam na česti. „Pogum veljá!“ misli si Lovro ter jo naglo zavije z ceste na stran, skočí na sosedov travnik ter teče kolikor more proti dómu. Zdaj pogleda nazaj ter vidi, da se ognjeno strašilo počasi premika naprej. A glej, v tem trenotji zašumí nekaj okoli njega, in čudne podobe ga obkrožijo. K sreči nij bilo nič družega nego suho koruzno steblovje na sosedovej njivi, kamor je Lovro s travnika pribežal. „Bog bodi z manoj,

a vsa nesreča daleč od mene," vzdihne ubogi Lovro ter teče po sosedovej njivi, da se koruzovina pred njim podira.

Ali o joj! zopet drug strah. Lovro zadene v neko terdo stvar in najedenkrat se mu nekaj vsuje kakor toča po glavi in po herbtu. Ubogi Lovro zajeeči, trese se kakor šiba na vodi ter se niti geniti ne more z mesta. „Lovro, ali si ti? Stoj, in ne boj se!“ oglasi se zdaj drug znani glas; bil je sosedov hlapec, stari Matija, ki je nesel polno vrečo kostanja iz bližnje vasi. Noč ga je zatekla na potu. Lovro se zadene vanj, vreča se odveže in kostanj se vsuje kakor toča po njem. Zdaj se Lovro nekoliko opogúmi ter pripoveduje staremu Matiji o ónej pošasti, ki jo je videl tam na vélikej cesti. Matija se mu smeje ter reče: „kako si vendar neumen. Óna prikazen nij nihče drugi nego Rožíčev Peter, ki gré pijan domóv. Le poglej ga, še zdaj se vidi kako omahuje sè svetilnico v roci, pripravjóč se sam sè soboj. Šel je nekaj minut pred mano iz Baričeve kerčme, kjer so ga vèn vergli zaradi prepira.“ Zdaj se še le Lovru oči odpró, kdo je bila óna pošast na cesti z velicim, odpertim žrelom, sè strašnimi zobmi in gorečim jezikom, ki je tako čudno godernjala valjajóč se po tleh. Nihče drugi nego Rožíčev Peter, ki je padel sè svetilnico ter se nij mogel pobrati. Sram je bilo Lovra, da je moral toliko strahu prestatí.

„A zdaj ídi hitro v hišo in prosi očeta za luč,“ reče stari Matija, da morem kostanj pobrati, saj si ti kriv, da sem ga stresel.

„In jaz sem izgubil dve sreberni dvajsetici, ki sta mi ju dala major in stotnik,“ reče Lovro ter hiti iz verta v hišo, da prinese luč.

Glejte otroci, tako si človek dela sam strahove, katerih nikjer nij. — Imejte vedno Boga pred očmi, — ako je Bog z vami, kdo je, da bi se ga bali?

Ivan Zarnik.

Bog je pravičen.

Mlademu človeku, ki se je vozil po cesti, splašijo se konji, voz se preverne in ubogi človek si tako hudo poškoduje nogo, da mu jo je takój bilo treba odrezati.

V bolezní ga obiše njegov prijatelj ter ga miluje zaradi tolike nesreče. Mermrá zoper Boga ter pravi: „to nij po pravici, da Bog dopušča tolike nadloge na ubozega človeka!“

„„Prijatelj, glédi, da se ne pregrešiš zoper Bogá!““ reče mu bolnik; — „„ravno s to nogó, ki sem si jo zlomil, udaril sem v mladosti in pahnil skozi vrata svojo mater, katera je nató bridko zajokala, milo pogledala k nebu ter globoko vzdihnila. Ta njení vzdihljej je uslišal, njene solzé in pogled je videl pravični in vsevidéči Bog, ter me je zdaj tako hudo kaznoval.““

Otroci! zapíšite si globoko v serecé zapoved božjo, ki pravi: „spoštuj očeta in mater, da se ti dobro godí in da dolgo živiš na zemlji!“

Pred premisli, kaj storiš,
Da se kje ne pregrešiš.

Sv. Peter in tesarji.

(Češka pripovedka o Kristu.)

Krist in sv. Peter sta šla mimo kmetске kerčme, kjer so se tesarji dobro gostili in plesali. „Ljubi gospod,“ reče Peter, ki je rad plesal, „daj tudi meni denes v to gostilnico iti.“ Jezus odgovori: „Peter, razveseljevanje na plesišči nama ne pristoji.“ A ker Peter ne prestane prositi, reče mu izveličar: „idi, če nij drugače, a samo za četert ure; jaz v tem posedim na tem pripravnem brunu in te počakam.“

Predno sv. Peter vesel otide, prilepi mu izveličar gosli na herbet. Ko v kerčmo stopi, zakriče tesarji ob jednom: „nov godec, nov godec!“ A Peter, (o goselcah nič nij vedel) stopi k déklicam in hoče zaplesati. Tesarji nijso bili zadovoljni, naganjaje ga, da bi jim zagodel. Sv. Peter se je branil, da nij godec. A tesarji se razserde, misleč, da se jim hoče rogati. Petra so tako po herbtu nabili, da so se gosli na sto koscev razletele. Napósled so svetega moža prijeli ter sunili skozi vrata. Ko pride tepen nazaj h Gospodu, zavpije razkačen: „oj nastavnik (mojster), neotesanci so ti tesarji! Pretepli so me! Ako bi mogel, zabiti bi jim hotel žrebljev povsod v debela, da bi si vse sekire skerhali.“ — „To bi bilo preveč,“ odgovori Jezus, „narediva jim same terde gerče v debela, in dosti bodo kaznjevani!“ Od tedaj so v drevji terde gerče, katere tesarskim sekiram delajo skerbine.

S. Meglič.

Mačka in sinica.

Mačka: „Kakó si pela prelepó,
Da skače serce mi živó!
Priléti semkaj dôlu k mêni,
In jéderca si v kljunček dêni.“

Sinica: Ti zvita si, to davno vém,
Pri tebi zôbati ne smem;
V zelénem gozdku jaz prebivam,
V svobôdi jéderca uživam.“

* * *

Sinica v gózdek odletí,
In kisló mačka se derží.

Iv. Miklošič.

Kakšni bodite otroci domá.

Otroci naj se ne nagibljejo preko oken visokih poslópij; naj se ne igrajo okolo vodnjakov (štiren), okolo cest in voznih potov, okolo apnenih ali drugačnih jam, niti ne pri vodah. Naj se umaknejo od ondód, kjer zídajo ali stavijo poslopje. Otroci naj se ne igrajo z ostrimi stvarmí ter jih ne jemljó v usta; naj se ne plázijo po lestvah (lojtrah), po drevji, zidínah in drugih víšavah ter se ne spenjajo na kóla, niti naj ne tékajo za njimi ali se obéšajo nanja; naj se ne šálijo z ognjem, svečo, ogljem, smodnikom in puško; že mnogo otrok se je takísto ranilo, da so potem ostali pohabljeni, ali se jih tudi usmertilo; nekateri so veliko nesrečo storili sebi, svojim stárišem ali hiši, tudi vsemu mestu, vsemu tergu ali vsej vasí.

Boj na Lipovem.

Podoba, ki jo vidite tukaj, kaže vam kervavo bitko, ki so jo imeli junaški in hrabri Černogorci s kervoločnimi Turki. Kneževina črnogorska je podobna našemu pustemu krasu, kmetijstvo je zelo zanemarjeno; a temu nij čudo,

ker se je treba hrabrim Černogorcem skoraj vedno boriti v večjih ali manjših bitkah z nevernimi kervoloki Turki.

Na čelu črnogorske vlade je knez, ki se imenuje „knjaz i gospodar slobodne Černe gore i Berdah.“ Od 1831. leta si izbira knez vsako leto starešinstvo, obstoječe iz predsednika, podpredsednika in 14 udov. To starešinstvo ima vse tekoče državne posle reševati in kazenske razsodbe izvrševati s pomočjo kapetanov, katerih je 100 v deželi, in pandurov, katerih je 420. Pri važnih zadevah skliče knez skupščino. Vsa dežela je razdeljena v 8 nahij, katere se delijo v 44 plemen. — 1860. leta je bil črnogorski knez Danilo v Kotoru od nekega izgnanega Črnogorca zavrtno ustreljen. Njegova žena Darinka je proglasila po njegovej smerti Nikico, sina kneževega brata, za kneza, ki se je brez zaprek lotil vlade.

Ko so Črnogorci pomagali Hercegovincem, ki so bili vstali pod Luko Vukalovićem, zapleli so se tudi oni v vojsko s Turki, ter so jo tako slavno zmagali, da so se vse sosednje krajine združile s Črno goró. Ali kmalu so Turki z veliko silo udarili od dveh strani na deželo in jo začeli z velikimi izgubami dobivati. Ker ste bili obe vojski upešani, sklenil se je mir v stolnem črnogorskem mestu Cetinji 9. sept. 1862. L, in Črna gora je bila prisiljena po imenu pripoznati turško nádoblast.

Pod turškim sultanom Azisom so udarili Turki v novejšej dobi na Lipovo selo (vas) v Črnej gori, katero so zažgali ter mnogo junaške kervi prelili. To kervavo bitko nam opisuje Črnogorec Savo M. Martinović, vernivši se v domovino, potem ko je bil 16 let v Avstriji pregnanec, v lepih verzih. Mej drugim pripoveduje, da se je v tem boji posebno odlikoval Bajo Bošković, ter da njemu gre čast, da je po vítežki potolkel turške zmaje in volkove.

Princ Evgen.

Princa Evgena, rojenega v Parizu 1663. leta, pridobila si je Avstrija po nekem posebnem slučaji, kakor pozneje vélikega vojevodo Lavdona.

Evgena je hotel oča imeti duhovna ter ga je zato tudi pošiljal v šolo. Ali sina je bolj mikal vojaški stan in zato je prosil francozkega kralja Ludovika XIV., za kapitanovo službo pri dragoncih. A kralj mu po nasvetu svojega vojnega ministra, ki je bil zeló sovražen celej Evgenovej ródbini, odbíje prošnjo, pristavljajóč mu, da naj ostane v svojej dosedanjej službi. To ga je zeló razjezilo. Ujezila so ga tudi mnoga razžalovanja, katere je morala terpeti njegova mati, in posnemajóč zgled svojih dveh bratov, stopil je 1683. leta v avstrijsko službo. — Užé pod lotrinškim vojvodom Karlom, odlikoval se je posebno v bitkah proti Turku. Pač so se kesali Francozje čúvši o junaških činih svojega rojaka. — 1697. leta je posekal Ozmane v grozovitej bitki pri Centi. Vsled tega je dobil nadpoveljništvo cesarske vojne.

16. avgusta 1717. leta je vzel mesto Beligrad in je Turke takó naklepal, da je bilo treba skleniti pasarovički mir, ter je imela Avstrija potem celih petnajst let mir pred krutimi mahomedani.

Umerl je na svojem lepem gradu Belvedere, 72 let star 21. aprila 1736. leta, obžalovan od cesarja, vojakov in od vseh, ki so ga poznali. V.—ž.—

Ivan Kristijan Andersen.

Užé v zadnjem „Vertčevem“ listu sem vam povedal, preljubi otroci, da je umerl sloveči danski pisatelj Ivan Kristijan Andersen, ki je sè svojimi mičnimi pripovedkami očaroval ves svet. Naj vam denes povem nekoliko več o tem slovečem pisatelji, ki je bil posebno vam otrokom velik prijatelj.

Andersen se je rodil 2. aprila 1805. leta v mestu Odensee na fúnlandskem otoku. Odensee je največje mesto na otoku Fünenu z veliko obertnijo.

Njegov oče je bil ubog črevljar, a mati perica. Užé v zgodnej mladosti mu je oče pripovedoval lepe pripovedke iz tako imenovane knjige „tisoč in jedna noč,“ katere je Ivanek zeló rad poslušal. Jedva se je naučil čítati in pisati, užé je mislil na to, kako bi napisal gledališko igro. Zna se, da so bili njegovi prvi umotvori zeló slabi, ker je bil še premlad. Zaradi tega so ga njegovi součenci zasramovali in mu so rekli „komedijant.“

Andersen je zgodaj izgubil očeta. Ker nij hotel ubožnej materi biti v skerb, šel je v bližnjo predilnico; a nij dolgo ostal tukaj, kajti njegovo mehko sercé nij moglo prenašati preklinjanja in drugih nespodobnosti tovarniških učencev. Mati ga je hotela dati h krojaču, a nij imel veselja do tega rokodelstva. V njegovem serci so užé zgodaj pognale pesniške misli globoke korenine. Zatorej prosi matere, da bi mu dala njegove prihranjene novce, katerih je bilo komaj kakih trinajst tólarjev, ker bi rad potoval v Kodanj. Kodanj je glavno in stolno mesto danskega kraljestva; večina ga je na otoku Seelandu, a majhen kos na dobro obdelanem otočici Amageru ter je skoraj najlepše mesto v celej Evropi. V to véliko mesto prišedši, sprejeli so ga dobri ljudjé. Tukaj se je učil péti, igrati v gledališči in plesati. Zopet je začel poskušati, da bi pisal gledališke igre, a vse zamán, nij mu šlo izpod rok, kajti k temu je treba znanja, kakoršnega Andersen do zdaj še nij imel. Začnè se resno učiti in natihoma tudi pisati. Tudi na pot se podá, a to najprej na Nemško, kjer si je mnogo prijateljev pridobil; potem potuje tudi na Francozko, v Italijo, Angležko, Španijo, Gerško in celó v malo Azijo. Vse, kar je na svojem potovanji videl in skusil, pripoveduje v posebnih svojih spisih, ter pravi, da se mu vse njegovo življenje zdi prijetno, bogato in srečno. Na drugem mestu zopet pravi: „moje življenje leži pred menoj tako lepo in bogato, da ne more biti lepše in bogatejše. Čutim, da sem popolnoma srečen.“

Andersen je mnogo pisal in vse, kar je napisal, lepo in prijetno je, polno najlepših fantazij, v lepem in krasnem jeziku. Zatorej po vsej pravici zasluži imé „kralja danskih pisateljev.“ A Andersen sè svojimi prelepimi spisi nij razveseljeval samo danskih otrok, on nij pisal samo za svoj národ, nego on je pisal za vsacega dobrega otroka in za vsak národ. Oglejmo si malo njegova slovstvena dela.

Kako je Andersen pisal pripovedke, kaže nam v tretjem zvezku svojih slovstvenih del, kjer pravi: „jaz sem pripovedke pisal po ukazu svojih improvizatorjev (takih pesnikov, ki pesni kujejo brez pripravljanja). Tako mi je n. pr. pesnik Thiele ukazal, da mu napišem pripovedko o piščalki, katera samo na desno stran piska, in jaz mu napišem pripovedko: „vse na desno stran.“ — Ko necega dné srečam znanega Thorwaldsena, reče mi, da bi mu kaj šaljivega napisal o igli, in jaz mu spišem pripovedko „o igli.“ Tako je

mного Andersenovih pripovedek postalo. — Njegova prva pripovedka, ki jo je 1829. leta spisal, nij bila ugodno sprejeta. Pozneje izdá zopet isto pripovedko, a to pod drugim naslovom, in zdaj je ljudém verlo dopadla. — 1830. leta je izdal prvo zbirko svojih pesni, katerim je sledil drugo leto takój zopet drugi zvezek. 1831. l. je potoval v severno Nemčijo, kjer se je soznanił v Berlinu sè slovečim Chamisso, a v Draždanah sè slovečim Tieckom. Istega leta je bil tudi najugódnější čas njegovim pripovedkam. Napisal je štiri večja dela, mej katerimi je posebno zanimiva pripovedka „mali in veliki Klavs.“

Njegove pripovedke so redoma izhajale vsacega leta na božič. Mnogo jih je užé preloženih v druge tuje jezike, a nekoliko tudi v naš mili slovenski jezik, ter bi vredno bilo, da se vsi Andersenovi spisi prelože v naš rodni jezik, ker plemenitijo nežno otroško sercé.

Andersen je pisal ves čas do svoje smerti. Umerl je letos 4. avgusta v Kodanji, kjer ga je velika množica ljudi spremila na pokopališče, mej njimi celó kraljevski dvórniki in poslanci. Tako je umerl Ivan Kristijan Andersen, ali v naših sercích še žíví in bode živel na veke. Na njegov grob so mu položili lep venec s prelepim trakom, na katerem je bilo zapisano: „Umerl si, ali v otročjih sercích še zmiraj živiš,“ a na drugej stráni so bile besede: „V spomin največjemu pesniku Andersenu.“

Tudi ti, preljuba slovenska mladina, imela bodeš še mnogo priložnosti, da se bolje upознаš s prelepimi spisi pokojnega pesnika. Beri je rada, saj jih je tudi tebi napisal v spomin, ako tudi mu nijsi v rodu niti po kervi niti po jeziku. „Vertec“ vam je užé nekoliko njegovih pripovedek prinesel v slovenskej prestavi, a prijatelji vaši bodo skerbeli, da vam jih še mnogo mnogo prinese v poduk in zabávo.

I. T.

Pokopališče.

Rad hodim na pokopališče. Tam je vse tiho in mirno, a prijazna cerkevca sè svojim belim zvonikom gleda in nadzoruje zelene grobove.

Tu počivajo umerli ljudjé drug poleg drugega: stari in mladi, bogati in ubožni; a cvetice na grobovih se vijó, kakor bi hotele govoriti: „počivajte mirno in sladkó pod persteno gomilo, dragi ljudjé, saj skoraj pride dan, ko se zopet prebudíte; cvetíce to dobro vemo.“

Ob grobéh hodijo ljudjé tiho in résno, marsikateri tudi joka. Žalostno je res za vsacega, kedar mu kdo umré. Pridejo možje v černej obleki, odnesó merliča v lesenej kersti (trugi) ter ga spusté v hladni grob.

Tam pod ónim zelenim gričkom počiva moj preljubi oče, moja preljuba mati, ki mi je tolikokrat rézala kruha. Idem tja, da jima položim venec na óni leseni križ.

D. Jurša.

Prirodopisno - natoroznansko polje.

Bernardinski pes.

Nij je živali na vsem svetu, katera bi bila človeku bolj udana, nego je pes. On je jedina žival, ki se povsod derži in spremlja človeka. On mu čuva hišo in čredo, premoženje in življenje, pomaga mu loviti divjačino, kaže mu pot in celó v kolca vprežen vozi mu različno blagó. V nevarnosti brani gospodarja in bori se zanj do zadnjega diha. Da bi se gospodarju priljubil, naučí se plesati, bóbnati, po vervi hodíti, strážiti in celó iz pištole streljati. Pes je mnogoverstnih plemen in dobro vem, da vsi poznate mesarskega, ovčarskega in lovskega psa. Tudi kodra poznate, ki ima lepo kodrasto dlako in se rad naučí razno katerih šal. A denes sem se namenil vam povedati o nekem drugem psu, ki opravlja dela usmiljenega Samaritana in to na gori sv. Bernarda. Teга psa vam kaže denašnja „Vertčeva“ slika.

O bernardinskem psu nam piše naš učeni gospod profesor Franjo Erjavec v svojej knjigi „domače in tuje živali ovako:

„Bernardinski psi so domá na Švicarskem v samostanu sv. Bernarda, kileží na visokih gorah blizu 2530 metrov nad

piči po nekaterih krajih po 10 do po 12 metrov visoko; ž njim zamete vse pote in stezé, vse prepade in brezna.

Preko gore sv. Bernarda je prelaz iz Švicarskega na Laško z najvišjim zimskim stanovališčem. Samo po letu, kedar je popolnoma mirno vreme, je ta pot brez nevarnosti za človeško življenje. A v viharnem vremenu in po zimi je zeló nevaren in vsako leto se godé tod nesreče. Ali pade popotnik v kako jamo, ali ga pokoplje snežni plaz, ali zgreší pot v gostej megli in tava po samoti, dokler ga lakota in trudnost ne prevladate, ali naposled omamljen

morjem. Zima traja na teh visokah gorah po devet mesecev in vse poletje je komaj deset čistih in mirnih dni, da bi ne bilo viharja, snega in megle. Tukaj sneží samo po leti, a po zimi padajo neizrečeno drobne ledene drobtine, katere veter naku-

od mraza zaspí in se nikdar več ne prebudi. Ako ne bi bilo tukaj mnihov, nihče ne bi mogel brez nevarnosti preko tega gorskega sedla.

Užé osem sto let stanujejo na gori sv. Bernarda mnihi in strežejo pópotnim ljudém brez plačila. V njihovih trdnó zidanih hišah je v sili prostora za 200 ljudi in ogenj v velikih pečéh gorí leto in dan. Vsak dan prehodita dva hlapca s psi ta nevarni pot. Pervi gre od samostana do nizko ležeče staje, kjer deržé svojo živino, a drugi gre od staje do samostana. Kedar je gerdo vreme, gredó psi, hlapci in mnihi z lopatami, z vervmí, z nosilnicami, z jedjó in pijačo oskerbljeni iskat nesrečnikov. Kjer koli se pokaže kak sled, gredó za njim, gledajo na pse, kako se obnašajo ter si dadó znamenja z rogovi. Ti psi imajo neizrečeno dober nos; takój zavohajo človeški sled. Po ves dan hodijo sami po vseh potih in preiščejo vse razpoke in globéli. Ako najdejo oterpnelega človeka hitro tekó po najkrajšem potu domóv, glasno in veselo lajejo in vodijo mnihe, ki so zmirom pripravljene iti v pomoč. Ako pridejo psi do novega plaza, preiskujejo ga od vseh strani, ali ne bi bilo kje človeškega sledú, in ako so obvohalí zakopanega popotnika, začnó ga izkápati z močnimi kremplji. Navadno nosijo na vratu čutarico ali barilček z dobrim vinom, ali košek z jedmí, a na herbtu imajo privezane volnate odeje. V samostanu so vpisana imena mnogih in mnogih ljudi, katerim so ti psi oteli življenje.

Najimenítnejši mej njimi je bil Bari, ki je gotovo vreden, da se ga spomnimo z nekoliko versticami. Dvanajst let je služil v samostanu človeštvu v prid, in on sam je štirdesetim ljudém rešil življenje. Bari je bil neizrečeno priden in vnet v svojem poklicu. Njega nij bilo nikdar treba opominjati na delo. Ko se je vlegla megla na gore, ali ko se je približevalo hudo vreme, nij ga bilo moči prideržati v samostanu. Prelajal in preiskaval je zmirom najnevarnejše kraje. Nekoč je našel v ledenej jami užé na pol zmerzeno spéče dete, ki je zašlo s pravega pota. Bari je dete z jezikom lizal in grel, da ga je prebudil, potlej se mu je znal tako prikupíti, da mu je dete sedlo na herbet in se mu je oklenilo okoli vrata. Tako ga je ves vesel prinesel do samostanskih vrat.

Ko se je pes Bari postaral, vzelo ga je mesto Bern v rejo in ko je poginil, natlačili so njegovo kožo ter tako stojí še dandanes v bernskem muzeji. Vsak tujec, ki pride v Bern, gré v muzej, da si ogleda tega usmiljenega Samaritana v pasjej podobi.“

Voda.

Voda je največji dar božji. Voda nas pojí. Kako žejnega človeka okrepča in oživí! Z vodo si kuhamo jedíla; vode nam je treba v umivánje, kópanje, pranje; ona nas čisti nesnage in blata ter ne dá boleznim na-nas; tudi nas ozdravi od mnogih bolézni. Z vodo bélimo platno, z vodo gasímo ógenj, z vodo zalivamo verte, da nam zelišča veseléje rastó; voda nam góni mline ter nosi ladije. Zatorej se ljudjé naseljavajo tja, kodar je dovolj vode. Vasí, tergi in mesta napredujejo pri vóдах. V vodi živi brez števila živali, največje in najmanjše; ne vé se jim niti število niti imé. V vodi in ob vodi raste brez števila bílja. Na zemlji nij nobene stvari, katera bi mogla biti brez vode. —

Čista voda je prozôrna, *) kakor steklo. Če nij prozôrna, to nij čista. Čista voda nema nikakoršnega vkusa niti dúha; ako ima, nij čista. Čista voda nema nikakoršne barve; ako ima, nij čista. — Kadar se voda segreje, izpremeni se v soparo. Sopara je lahka ter ide k višku; od nje se v višini naredé oblaki. Kadar vodo prime mraz, tedaj zmerzne ter se zledí. Po zimi se zledé vse male vode; izvirki in studenci ne zmerznejo, ker njih voda ide iz globočine, a v globočini je, kakor v kleti, topleje. — Vode imamo v studencih, izvirkih ali vrélcih, potokih, rekah, bárah ali močvirjih in mlakah; imamo je v zemlji in na nebu. Izmej vod so nekatere stoječe ter se kažejo mertve, a nekatere so tekóče, in te so žive.

Razne stvari.

Drobtine.

(Zagreb) je glavno mesto nam sosednje hervatske dežele, stoji blizu reke Save na lepej daleč se raztezajočej ravnini. Šteje blizu 20,000 prebivalcev. Tu je jugoslovansko vseučilišče Franje Josipa I., ki je bilo z veliko svečanostjo 1874. l. odperto. Zanimiv je posebno na štiri ogle zidan zvonik škofijske stolne cerkve, ki je 86 metrov visok.

(Aga) je staroturška beseda in znači toliko, kolikor starejši brat (senior). Dandenes rabijo to besedo na Turškem samo tedaj, kedar nazivljajo višje osebe, n. pr. sužnji svojega gospodarja.

(Malec ali gips) je žvepleno kislo apno, ki se dobiva v velicih skladih ali gorah. V prah somleti malec popije blizu 27 odstotkov vode, katero zopet hitro oddaje.

Kratkočasnice.

* „No, Andrejček, kam pa greš tako naglo?“ povpraša sosed Vertinovega Andrejčka, ki je urnih nog korakal mimo njegove hiše. „Očetu grem

naproti,“ odgovori Andrejček. — „Oča pridejo še le jutri domóv,“ reče sosed. — „To dobro vem,“ odgovori Andrejček, „ali jutri nemam časa, ker imamo šolo!“

* „Miha ali užé spiš?“ povpraša sosed soseda zvečer pri oknu. „O ne spim še ne,“ odgovori sosed od znotraj. „Kaj bi pa rad, Matija?“ — „Nu, bodi tako dober in posodi mi dva goldinarja!“ — „E glej ga no, saj vendar spim!“ odgovori sosed od znotraj.

* Kmet ukrade kravo, kar se pa kmalu zvé. Moral je pred sodnika. A sodnik, ki nij znal slovenskega jezika, vpraša kmeta: „no, kje ste priženil kravo?“ Kmet odgovori: „jaz nijsem oženjen, samec sem še!“ Sodnik se jezí in pravi: „jaz ne prašam, ali ste oženjen ali samec, nego kje ste priženil kravo?“ — Kmet zopet odgovori: „jaz sem samec in nijsem priženil krave.“ — Sodnik se še bolj jezí. Nató pristopi drug gospod in pravi: „ne jezite se gospod sodnik; kakor vidim, se vi dva ne razumeta. Vam bi treba kmeta vprašati: „od kod ste prignali kravo?“

*) Prozôrna je tista stvar, skozi katero naše oko more tako videti, kakor n. pr. skozi steklo. — Pis.

Cudna beseda.

V poprešnjih starih časih so imeli tako imenovani čarovniki neko posebno skrivnostno besedo, ki jim je rábila v sredstvo, da so babjevno ljudstvo ozdravljali različnih bolezni, posebno merzlice. Ta čudna beseda se glási „abrakadabra“ in so jo pisali tako:

A B R A K A D A B R A
B R A K A D A B R
R A K A D A B
A K A D A
K A D
A

To res čudno besedo bereš v vsakej versti, ako jej pristaviš čerke poprejšnjih verst.

Računska naloga.

(Priobčil Oto Mayr.)

Sosed ima na vertu jabolčna, hruškova in breskova drevesa, a tudi ima malinovo in kopinjevo germovje. Germov je 6 več nego dreves. Jabolčnih dreves je dvakrat toliko, kolikor breskovich in za polovico manj nego malinovich germov. Kopinjevi germi so 4 manj nego je hruškovich dreves.

Kdo ugane, koliko je v sosedovem vertu jabolčnih, koliko hruškovich in koliko breskovich dreves, in koliko malinovich in kopinjevich germov?

Zabavna naloga.

(Priobčil Oto Mayr.)

Preložite pismena (čerke) v naslednjem kvadratu tako, da čitate iste besede po napóičnem in ravnoléžnem redu.

a	a	a	a
i	i	i	s
o	o	e	e
b	b	h	g

Perva beseda znači rastlino, ki raste povsod v naših gozdih.

Druga beseda znači koristno domačo žival.

Tretja beseda znači starega ogerskega kralja.

Četerta beseda znači mohamedanskega boga.

(Rešitey in imena rešilcev v prih. listu.)

Rešitey naloge sè številkami v 10 „Vertčevem“ listu.

1. 6. 7. 8. = puta; 2. 8. 5. 8. = rana; 3. 9. 8. = Ema; 4. 10. 11. 2. 3. 12. = škorec; 3. 7. 5. 8. = Etna; 2. 11. 2. 8. = roka; 5. 3. 8. 1. 3. 13. = Neapel. Perve številke vsake besede so: 1. 2. 3. 4. 3. 2. 5. = Prešern.

Prav so jo rešili: Gg. Iv. Zarnik, učitelj v Knežaku; Krčev Peter in Kmetelcev France, učenca v Kranji.

Rešitey uganke:

Jajce.

Prav jo je rešil: Gosp. Iv. Zarnik, učitelj v Knežaku.

Obrazec za risanje.

LISTNICA. Gg. A. M. v Lj.: Večina Vaših spisov nij ugodna za natis. Povest „Spreobrnjeni zapravljivec“ bila je užé natisnena v letošnjem „Vertcu“ vzemite list štey. 3. in čitajte jo. Vi ste jo le nekoliko drugače presukali. Sploh bi Vam sovetovali, da si pri prestavah iz drugih jezikov boljših stvari izberete nego so te, ki ste nam je zadnjič poslali. Niti otroci niti naši knetski ljudjé, katerem je „Vertec“ najbolj namenjen, ne vedó, kdo in kaj je „Febus“, „filomela“ itd. Čimu nam je treba teh izrazov! — Iv. Z. v K.: Pesni, ki ste nam je poslali, zeló so pomanjkljive: treba bi vse predelati, predno se dadé v natis; a to bi nas stalo mnogo truda, ter je užé bolje, da sami kaj skujemo. Sploh se nam ne dopada, da v pesni toliko kerstnih imen vpletate! — O. M. v Gradcu: Dve Vaši nalogi smo radi priobčili, a ostalih ne moremo, ker so pretežke in nerazumljive slovenskej mladini. Poslednjo nalogo s križem je „Vertec“ prinesel užé 1871. leta. Kako to, da „Vertec“ tako malo čitate!? — Fr. P. v C.: Vsi „Vertčevi“ tečaji se še dobodo po 1 gl. 3o kr., samo od 1873. l. ga nemamo več, ker smo se ravnali po številu naročnikov. — Ig. M. v Ž.: Vsakemu listu bi radi dodali kak napev, ali to nij mogoče, ker je naročnikov premalo. Skerbite da dobodemo mnogo novih naročnikov in „Vertec“ bode vsem ustrežal. —

 Kdor ima še vse in dobro ohranjene „Vertčeve“ liste od 1873. leta in je želí prodati, naj to „Vertč. uredništvu“ naznani.